

Улрих Фрикарт: "Благодаря на Бога за станалото и гледам към бъдещето."

Улрих Фрикарт

"Не одобрявам атаките, слухове, фалшивите обвинения" - каза Улрих Фрикарт, председател на Евроафриканската дивизия, към която принадлежи българската адвентна църква. Официалното му мнение за групите, които създаваха напрежение в месеците преди събора, бе раздадено в писмен вид на делегатите.

На въпроса дали всички са имали възможност да изразят мнението си, той отговори: "Да, говориха пред изборната комисия и после отново пред акредитивната. Тяхното становище беше чуто през изминалите години и не беше включено в дневния ред, но ние имахме възможност да ги изслушаме в двете комисии."

"Прекрасната атмосфера беше чудо от Бога - заключи Фрикарт. - Абсолютно съм сигурен, че решенията, които се взеха, са по Божията воля. В това, което стана тук, виждам разрешение на други подобни проблеми - делегатите се бяха молили и постили."

"Останете толкова обединени, колкото бяхте по времето на събора" - пожела на адвентната църква в България председателят на дивизията.

Залата за 1300 души се оказа малка по време на събора.

ТОВА Е БОЖИЯТ НАРОД

Интервю с избрания за втори мандат председател на адвентната църква в България пастор Никола Левтеров

Пастор Левтеров, на тържественото богослужение в НДК ти стоеше на амвона и плачеше. Защо?

Видях мечтата си. Бях участник в съборите от 90-а г. насам и виждах картина, към която сме се стремили през всичкото това време. Видях бъдещето на църквата, с какви скрити резерви раз-

полага. Мечтал съм тя да използва целия си потенциал. Развълнувах ме духът и атмосферата в залата. Такова беше моето усещане. Не ставаше въпрос всички да стоят зад един, виждах всички да стоят като един. Може да е имало изключения, но болшинството стоеше като един. Това беше Божият народ.

Как ти повлияха събитията около събора и на събора?

Събитията, предшестващи събора, ме разстроиха много. Те ме изплашиха, че може сред нас да съществува нещо, което наподобява на разкол или на опит на малка група хора да претендира, че проповядва истината. Боях се, че тази

атмосфера може само да отравя, не да храни и да създава. На делегатските заседания видях, че църквата, в която съм, е това, което мисля, че е. И съм й благодарен. Събитията преди събора бяха лош сигнал - за отклоняване в една посока, в която се движат обществата, доминирани от малък кръг хора или от личности. Събитията на събора бяха доказателство, че вървим в посока, в която Божият Дух ръководи и контролира църквата Си чрез едно влияние над всички. Това за мене е свята истина - волята на болшинството отразява едно Божествено влияние.

Един цял църковен съвет стои зад делегата, на когото Общото събрание отне правата. Ще има ли някакви последици за тях?

С болка трябва да кажа, че онова, което се случи в софийската църква "Солунска-А", е явление, което никога не трябва да се повтаря, независимо за кого става дума. С църковния съвет трябва да се работи.

Лош сигнал е това, че един църковен съвет пренебрегва отправените молби от страна на други софийски църкви, както и църквите в България, и проявява недоверие към всичко, което му се казва. Това е опасен прецедент и трябва да се работи с такава църква. Всеки трябва да бъде внимателен, когато се отдели и остава самотен глас в пустинята, дори да счита, че е прав. Със сигурност ще намерим решение. Съюзният съвет няма да допусне човек или група от лица да провежда дейност, която откъсва една църква от сестринството на църквите.

И все пак, какъв е редът за излагане на дадено мнение?

Хората го казват в църковния съвет. Ако не са доволни от решението му, отиват при Съюзния съвет. Ако не са доволни, казват го на дивизията. Ако не са доволни - на Генералната конференция. И спират дотук. Дори и да са прави, това не е основание да събират съмишленици, да

създават групи и да се борят. Те са изпълнили дълга си. Господ ще направи така, че правото да възтържествува. Елън Уайт казва, че Бог няма да води един човек, пренебрегвайки църквата Си. Много голяма е опасността да сме видели истината от една страна, а да не сме видели другата ѝ страна.

Как да бъде запазено единството, в което ни пожелаха да останем?

Ще запазим единството си, когато всеки има право да каже своето мнение, когато се молим за другите и стоим на добрите позиции на библейските принципи и църковния ред и организация. Може да бъдат допуснати грешки, но те не дават право на никого да разстройва единството. Трябва да работим върху начина, по който се осъществява нашето общуване. Не можем да носим спокойно името християни, а да общуваме на нивото на гората - да заплашваш, да принуждаваш.

Продължава на стр. 6

КАКВА БЕШЕ АТМОСФЕРАТА НА СЪБОРА?

Пастор Николай Колев, член на предизборната и изборната комисия: "В комисииите подавахме тайно написани имената; те биваха разглеждани. След това тайно гласувахме за всяко име. Чувствах Божието присъствие в това, че всички вземахме единодушно решения."

Георги Борисов, Дупница: "Присъствах за първи път на събор и останах впечатлен от обстановката, в която чувствах как Святият Дух ни ръководи."

Донка Мавродиева, Ямбол, участвала в предизборната комисия: "През цялото време се чувстваше влиянието на Божия Дух. Работихме в единомислие. Учудващо беше, че нямаше различие в мненията ни. Удовлетворена съм от това, което стана."

Валентин Желев, Кюстендил, изборна комисия: "Доволен съм от дискусиите, бяха спокойни и демократични. Останах изненадан, че ме избрах за мирянин, представител на ромите в Съюзния съвет. Приемам го като призвание и ще се стремя да се справя."

Бойко Гълъбов, Костенец: "Атмосферата беше миролюбива, на единомислие. Мисля, че хората, които досега ръководеха, имат какво още да дадат на църквата."

Росица Недялкова, София: "Бях чувала легенди за тези събори, но атмосферата беше много братска. На 15-20 минути имаше молитва, аз също съм се молила непрекъснато - това повлия на решението ми."

Секретарят на адвентната църква пастор Цанко Митев, заедно със съпругата и по-малкия си син, също преживява тържествеността на момента.